

KAPITEIN KLUNGEL

CORIEN ORANJE

Illustraties Saskia Pekelharing

Deel 2

Inhoud

1. Ouwe badkuip	7
2. Dit pikken we niet!	14
3. Als de lente komt	19
4. Mooi shot!	23
5. Aanstelleritis	27
6. In de piepzak	32
7. Hijs de zeilen!	36
8. Dikke duim	40
9. Uw stem telt!	46
10. Schuimkoppen	52
11. Kippenvel	56
12. Ik ben misselijk	60
13. Tssss krrrrgggh	69
14. De boog kan niet altijd gespannen zijn	75
15. Zit de stekker erin?	81
16. Hop hop	86
17. BESTE/ KAPITEIN/ CLARK/	93
18. Noodgeval	99
19. Land in zicht	104
20. Ze halen ons in	109
21. Weg met die ballast	114
22. Ik ben toch niet kippig	117
23. De winnaar is	122
24. Gekke jongetjes	127
25. Haai!	131

1 Ouwe badkuip

‘E n het is twee-één!’ roept Farouk, terwijl hij de voetbal tussen Nina’s benen door het doel in trapt.

‘Maar niet voor lang’, hijgt Nina. Met haar blote voet vist ze de bal uit het doel en dribbelt op Farouk af. Als ze vlakbij is draait ze een rondje, ze zet haar ene voet op de bal en dan haar andere, passeert hem links en scoort. ‘Twee-twee!’

Nog een paar uur. Dan komen de eerste passagiers weer aan boord en dan kunnen ze dit wel vergeten, lekker met z’n tweeën voetballen. Maar nu is het hele schip nog van hen. Inclusief de pannakooi. ‘Kijk dat nou,’ zegt een lijzige stem, ‘wat schattig.’

Nee hè. Het zijn Petter en John.

Nina zet haar handen in haar zij. ‘Wat willen jullie?’ vraagt ze.

‘Wat willen jullie?’ Petter schudt zijn hoofd. ‘Tssss, wat onaardig. Wij willen gewoon gezellig meedoen. Toch, John?’

‘Precies’, zegt John. ‘We willen gezellig een potje voetballen.’ Hij stapt over de rand van de kooi en geeft de bal expres zo’n harde trap dat hij uit de pannakooi vliegt en het dek over stuitert, langs het zwembad, langs de schoorsteen, tot voorbij de draaimolen.

‘Wat doe je nou?!’ roept Farouk. Hij rent achter de bal aan.

‘Ja, John,’ zegt Petter, ‘wat deed je nou? Aso. Geef die bal maar aan mij, Farouk.’

‘Niet doen, Farouk’, zegt Nina.

Maar Petter heeft de bal al uit Farouks hand geslagen. Hij legt hem op de grond en trapt hem over de rand van de kooi, over het schip heen, tien verdiepingen naar beneden, zo het water in.

‘En het is één-nul!’ roept hij. Hij steekt zijn vuist in de lucht en John stompt zijn vuist ertegenaan.

‘Hé!’ roept Farouk. ‘Mijn ball!’

‘Vraag maar of je vader hem opduikt’, grinnikt Petter. ‘Dat kan ie toch zo goed, duiken?’

Dan lopen ze samen hard lachend weg.

Farouk kijkt ze na. ‘Echt,’ zegt hij, ‘supergrappig.’ Farouks vader is schoonspringer van beroep. De Salto Sultan noemt hij zichzelf. Tegenwoordig geeft hij vooral les aan oudere dames die een koproel van de duikplank willen kunnen maken. Maar als ze in de haven liggen, duikt hij graag af en toe van het bovendek in het water, terwijl hij twee salto’s maakt en een dubbele kurkentrekker.

Een bal opduiken? Dat gaat Farouk dus echt niet vragen. Zijn vader is geen dolfijn. Stomme Petter. Stomme John.

‘Laat maar’, zegt Nina. ‘Kom op. We gaan de bal halen.’

Nog geen vijf minuten later ligt Farouk op zijn buik op de kade, met een schepnet aan een lange uitschuifbare stok. Hij hengelt ermee door het water.

Hij wil zijn voetbal terug.

Zijn mooie, leren voetbal, die hij voor zijn verjaardag gekregen heeft.

‘Hé, dat cruiseschip daar,’ zegt Nina, ‘dat lag er toch nog niet, zonet?’

Farouk kijkt opzij. Achter De Cliffhanger ligt inderdaad een nieuw cruiseschip. Een gigantisch schip, waar je bijna niet naar kunt kijken omdat het zo fonkelt en schittert. Het lijkt wel of het de zonnestralen weerkaatst.

Nina komt overeind. ‘Wacht effe – maar dat is De Goudvinger!’

Farouk fronst. ‘Goudvinger? Nooit van gehoord.’

‘Dat meen je niet! De Goudvinger, dat is het allerberoemdste cruiseschip van de wereld.’ Nina gaat op haar buik naast Farouk liggen en tikt iets in op haar mobieltje. ‘Hier, een filmpje. Moet je kijken.’ Het filmpje is vast met een drone gemaakt, want je ziet het schip eerst vanuit de lucht. Een heel gewoon cruiseschip, lijkt het zo op het eerste gezicht. Maar dan komt het beeld dichterbij.

‘Dat bovendek ...’ Farouk knijpt zijn ogen halfdicht. ‘Woow! Dat kan toch niet?! Dat lijkt wel een voetbalstadion!’

Nina knikt. ‘Ja, het is een stadion. Met een voetbalveld van 125 meter lang. Ze huren elke reis twee nationale voetbalelftallen in, bijvoorbeeld die van Nederland en Duitsland. En die voetballers hè, dus de beste voetballers van de wereld, die geven dan elke ochtend trainingen aan de gasten.’

‘Vet!’

‘En op de laatste dag spelen die teams een wedstrijd. Een interland, tegen elkaar.’

‘Dus dan kun je kijken naar een wedstrijd Nederland-Duitsland? Woow.’

‘En dat is nog niet alles’, zegt Nina. ‘Kijk, ze kunnen dat voetbalveld met één druk op de knop veranderen in een vliegveld.’

‘Een echt vliegveld?!’

‘Ja. Ze hebben twee vliegtuigjes, zie je? De gasten kunnen vliegles nemen. En er zijn zweefstoelen op het schip, zodat je niet zelf naar het restaurant hoeft te lopen. En een operatiekamer voor bejaarden die een nieuwe knie of een nieuwe heup willen, of voor als je te dik bent en je wilt je vet af laten zuigen. En er zijn hutten met een privézwembad en een eigen butler.’

‘Wat een onzin.’ Farouk steekt het schepnet nog een keer in het water. Het lukt niet. De bal dobbert steeds weer weg.

‘Laat mij maar’, zegt Nina en ze trekt de stok uit zijn hand en haalt hem door het water. Voorzichtig trekt ze het schepnet met de bal naar de kant en tilt hem op. ‘Hier, je bal. Zullen we even gaan kijken bij de ...’

‘Jim Clark!’

Een boze mannenstem.

Farouk kijkt om. Vlakbij, naast de loopbrug, ziet hij twee mannen staan: Jim Clark, de vader van John, de kapitein van De Cliffhanger. En een lange man in een zwart uniform, die hem de weg verspert.

‘Goedemorgen,’ zegt de kapitein beleefd, ‘kennen wij elkaar?’

‘Wat krijgen we nou, Jim. Ken je mij niet meer?’

‘Wacht even hoor ...’ De kapitein knijpt zijn ogen halfdicht.

‘Bjork?’ zegt hij dan. ‘Bjork van Ruyzendaal? Ben jij het?’

‘Inderdaad, Jim. Goed gezien.’

‘Dat is zeker dertig jaar geleden. Hoe is het met je?’

‘Uitstekend, Jim. Ik lig hier met mijn cruiseschip, zoals je ziet. Met De Goudvinger.’

‘Zo. De Goudvinger is van jou? Gefeliciteerd, mooi schip. Is dat nou goudverf, op de boeg?’

‘Goudverf? Haha! Nee, ik houd niet van nep. De boeg is bedekt met bladgoud. De wc-brillen zijn ook van goud, trouwens. En de kranen. Maar daar kom ik niet voor. Jim. Wij hebben nog een apeltje met elkaar te schillen, dat herinner je je vast nog wel.’

‘Ik heb geen idee waar je het over hebt.’

‘Maar Jimmy boy. Je wilt toch niet zeggen dat je het vergeten bent?’ De kapitein krabt aan zijn nek. En dan zegt hij: ‘Wacht even. Ben je nou nog steeds boos over die zeilwedstrijd? Van toen we tien jaar waren?’

‘Er zijn dingen die ik niet kan vergeten, Jim. En dit is een van die dingen. Ik had die wedstrijd moeten winnen. Ik had de beste zeilboot. De duurste. De snelste. Jij had een ouwe ... een ouwe badkuip.’

‘Waarmee ik je heb ingehaald, Bjork.’

‘Omdat je valsspeelde!’

‘Onzin! Hoe kon ik valsspelen?’

‘Je haalde me de wind uit de zeilen.’

‘Onzin. Het spijt me, Bjork, ik heb die wedstrijd veertig jaar geleden gewonnen, of je het nou leuk vindt of niet, en ik heb er een stom bekertje voor gekregen. Wat maakt het uit. We zijn allebei volwassen nu. We hebben allebei bereikt wat we wilden. Ik heb mijn cruiseschip. Jij hebt het jouwe. Weet je wat, kom even bij mij aan boord. Ik trakteer je op een kop koffie met aardbeientaart en we hebben het er niet meer over.’

De man in het zwarte uniform klakt met zijn tong. ‘Nee, nee. Dat had je gedacht, Jim. Zo makkelijk kom je er niet vanaf.’

‘Huh? Waar heb je het over?’

‘Ik daag je uit, Jim, ik daag je uit. Nog één keer, jij en ik. Alles of niets.’

‘Wát?’ zegt kapitein Clark.

‘Een race, Jim, een race. Wie het eerst in de Dolfijnenbaai is.’
‘Bjork.’ De kapitein recht zijn rug. ‘We zijn geen kinderen meer. We hebben geen eenpersoonszeilbootjes meer. We hebben nu een cruiseschip. Daar kun je niet mee racen.’

‘Ha!’ zegt Bjork en zijn stem klinkt triomfantelijk. ‘Dan heb jij zeker nog nooit gekeken naar *Welke Boot Moet Naar De Schroot?*’
‘Ik heb geen idee waar je het over hebt.’

‘Over een wedstrijd, Jim. Een wedstrijd tussen twee cruiseschepen. Waar iedereen in Nederland naar kijkt. Twee schepen die allebei vanuit dezelfde haven vertrekken en naar dezelfde bestemming varen. Het schip dat het eerste aankomt wint. Het schip dat het laatste aankomt gaat naar de schroothoop om vernietigd te worden.’

De kapitein barst in lachen uit. ‘Je neemt me in de maling hè? Je dacht dat ik erin zou trappen. Haha! *Welke Boot Moet Naar De Schroot*. Ja hoor. Zo’n wedstrijd bestaat helemaal niet.’

‘Cameraploegen aan boord om alles op te nemen. Elke avond een tv-uitzending. En de passagiers en de mensen thuis mogen meestemmen. Want het gaat er niet alleen om wie het eerste aankomt – het gaat er ook om welk schip de mensen het beste vinden. Het mooiste.’

‘Bjork, jongen. Je had vroeger al van die rare ideeën, maar dit slaat alles. Je denkt toch niet dat ik hier serieus op inga?’

‘Je durft niet, hè? Je bent bang dat je verliest! Natuurlijk ben je bang dat je verliest, want je gaat ook verliezen.’

‘Ik ga hier niet op in, Bjork. Ik laat me niet door jou uitdagen.’

‘Je durft niet, maar je moet wel. Want je hebt niets te kiezen. Ik geloof dat je telefoon overgaat. Dat zal je baas wel zijn. Dat de beste mag winnen, Jim.’

‘Huh?’ zegt Farouk, als de kapitein druk bellend de loopbrug opgaat. ‘Wat was dat?’

‘Dat was heel raar’, zegt Nina.

‘Ken jij dat tv-programma?’

‘Nooit van gehoord. Dat bestaat echt niet. Die Bjork is gewoon een vervelende vent.’